

عنوان مقاله:

آمایش سرزمینی متکی بر مولفه‌های کیفی معماری شهری

محل انتشار:

هشتمین کنفرانس ملی فناوری های نوین در مهندسی عمران ، معماری و شهر سازی (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسنده:

زهرا حسینی - شهرساز منطقه هفت شهرداری شیراز و کارشناس ارشد مدیریت شهری، شیراز، ایران

خلاصه مقاله:

نظام برنامه ریزی در اکثر کشورها در زمینه تنظیم و اجرای راهبردها و سیاست های توسعه به صورت متمرکز است. برنامه ریزی در سطح منطقه ای و محلی نیز متأثر از این سیستم متمرکز بوده و طرح ها و پروژه ها در چارچوب برنامه ملی تهیه می شوند. تصمیم گیری در زمینه سطوح زیرملی برنامه ریزی در هر کشور، عمدتاً با توجه به ساختار اداری موجود صورت می گیرد، ولی در طی سال های اخیر بحث ها جدیدی برای تجدید ساختار برنامه ریزی در اکثر کشورها مطرح شده است. با توجه به لزوم توسعه پایدار شهری و نقش برنامه ریزی منطقه ای در آن و با توجه به اینکه مطالعاتی که در ایران و با توجه به ویژگیهای خاص گردشگری، سیاسی، اقتصادی، اجتماعی، مذهبی و تاریخی و ... هنوز هم انگشتشمار است و توجه به این نکته که مطالعات مربوط به نقش برنامه ریزی منطقه ای در توسعه پایدار شهری بسیار اندک صورت گرفته است از تحلیل و تعریف توسعه شهری و منطقه ای بهره برده شده و تلاش شده است که به شناخت و رتبه بندی عوامل توسعه پایدار شهری پرداخته شود و سپس به ارزیابی سیاست های کلی شهرسازی و استراتژی های اهداف توسعه منطقه ای پرداخته شود. نتایج این پژوهش نشان داد که برنامه ریزی در سطح منطقه ای باید حاوی استراتژی تحقق رفاه مادی کشور در منطقه و در کوتاه، میان یا بلند مدت باشد و بیشتر بر اعمال سیاست های رشد منطقه ای بواسطه رشد سطوح پایین تر نظیر توسعه پایدار شهری تاکید داشته باشد به گونه ای که سطح منطقه ای جوابگوی نیاز های محلی، منطقه ای و ملی باشد. همچنین نتایج این پژوهش نشان داد که برنامه ریزی منطقه ای از لحاظ عامل جغرافیا و فضا وجه مشترک فراوانی با آمایش سرزمین دارد و این دو نوع بایستی به صورت مکمل و در کنار هم انجام شوند.

کلمات کلیدی:

کلمات کلیدی: آمایش سرزمینی، مولفه های کیفی معماری شهری، طرح کالبدی، برنامه ریزی منطقه ای، طرح معماری.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1651283>

